

Инж. шумарства АЛЕКСАНДАР ТАДИЋ

У Титограду је 25. јануара 1974. умро Александар Тадић, дипломирани инжењер шумарства, у 56-ој години живота, после дуге и тешке болести. Вијест о његовој смрти дубоко је потресла нашу стручну шумарску јавност, његове колеге и сараднике и многобројне пријатеље и другове.

Покојни Ацо рођен је 15. I 1919. у Сплиту. Основну школу завршио је у Имотском, гимназију у Сплиту а 1947, Шумарски факултет у Београду. После краћег службовања у Србији и Хрватској, покојни Ацо долази у Титоград почетком 1948, и од тада непрекидно ради у шумарској служби Црне Горе — у Министарству пољопривреде и шумарства, Главној управи за шумарство, Управи за мелиорације и пошумљавање у Титограду као управитељ, у Шумском газдинству у Титограду као директор, у Секретаријату за пољопривреду и шумарство НОО-е Титоград као шеф одсека за шумарство, Управи за градско зеленило НОО-е у Титограду као управник, Републичком секретаријату за пољопривреду и шумарство као шумарски инспектор, а од средине 1964. у Пословном удружењу шумарства и индустрије за прераду дрвета Црне Горе као шеф службе за шумарство.

Покојни Ацо радио је на многим пословима у шумарству а највише на инвентаризацији и уређивању шума, шумскоузгојним радовима, озелењавању и улепшавању града, пословима искоришћавања шума, пројектовању шумских комуникација и изради других пројеката за шумарство. На свим тим задацима, од којих је највећи дио био везан и с тешким физичким напорима, показао је одлике изванредног стручњака, савјесног и врло марљивог радника, који је све послове обављао са пуно ентузијазма и

смисла за неимарство. Никад није жалио себе само да послове изврши на вријеме, веома квалитетно и на задовољство радних организација и својих сарадника.

По природи био је врло скроман и благородан, узоран супруг, отац и брат, веома пажљив и одан према колегама и другим сарадницима, увијек спреман да своје знање и искуство пренесе на млађе другове и да уради све што може и у најтежим ситуацијама помогне свакоме.

Страсно је волио своју „зелену струку“ посвећујући јој практично највећи дио свог живота, и искрено се радовао сваком њеном успјеху.

За његов савјестан стручни и пожртвовани рад добио је 1961. високо признање — Орден рада са сребрним вијенцем.

Покојни Ацо био је активан члан шумарских друштвених организација. Био је секретар првог Шумарског друштва Црне Горе. Велику помоћ пружао је оснивању и раду Друштва шумарско-техничког помоћног особља Црне Горе. Добро га је познавала цјелокупна стручна јавност наше земље и најбољи радници у шумарству са свих међурепубличких такмичења, гдје је био савезни судија.

За вријеме дуге тешке и неизлечиве болести од годину дана, друг Ацо је био веома храбар, достојанствен, разборит и велики оптимиста.

Тешка болест сувише рано га је савладала јер је могао још много да уради. Његовом смрћу наша шумарска струка изгубила је изузетно способног, врло радног, високо цијењеног и оданог стручњака, чији су радни резултати видни на многим странама.

Његов живот се угасио, а његово велико племенито срце престало је да куца, али су остала његова примјерна дјела као неизбрисиви споменици, остало је зеленило овог нашег дивног новог града, на коме је он предано и веома много радио, остале су десетине и стотине километара шумских камионских путева које је он пројектовао на врлетима Комова, Бјеласице, Дурмитора, Војника, Хајле и других црногорских планина.

Нека његов свијетли лик човјека, друга, сарадника и неимара трајно остане међу нама у нашој средини, коју је Ацо одишта безгранично волио и цијенио, и нека му је хвала за све што је урадио за своју струку, своју средину и своје сараднике.

Инж. Светозар Ковијанић